

У. Дубоўка

НА АЎТОБУСНЫМ ВАКЗАЛЕ Ё КОБРЫНЕ

Трымае маці ладны клунак,

а сын — тры кніжачкі ў руцэ.

— Купілі сыну падарунак?

— Ды не, злавіў ён у рацэ!

— Як так? Жартуеце вы, пэўна?!

— Якія жарты! На кручок

злавіў ён шчупачкоў нядрэнных,

папаўся добры ментузок.

Тады ж мяне і папрасіў ён:

«Прадай іх, мама, купім кніг!»

А збоку сын стаяў шчаслівы,

перагартаў старонкі ў іх...

— Ды колькі. ж год табе, сыночак?

— Дзевяты сёлета пайшоў...—

Дапытліва прабеглі вочкі

каля мяне, маіх сяброў...

А тут аўтобус.

— Час вам добры! —

мы адвіталіся ў адказ.

Прыгожы незвычайна Кобрын

пакінулі на доўгі час...

Яго красою сэрца поўна,

яна усюды тут, наўкол.

Сюды і хлопчык той цудоўны

з сваімі кніжкамі ўвайшоў.

З малецця ён сваёй рукою

кладзе сцяжынку да святла.

На свеце самае святое усё,

што праца набыла.